

Telo na telo

A green watercolor illustration of a city skyline. In the foreground, a large Ferris wheel is prominent. To the left, there is a tall, thin tower with a circular top, resembling the Space Needle. Several skyscrapers of varying heights and styles are scattered across the background. A hockey stick is positioned horizontally across the middle of the image, overlapping the text and the skyline. The entire scene is rendered in shades of green and teal with a soft, painterly texture.

SÉRIA SEATTLE SERPENTS

TEAGAN HUNTER

*Telo
na
telo*

TEAGAN HUNTER

**ZELENÝ
KOCÚR**

Z anglického originálu Teagan Hunter: BODY CHECK (Seattle Serpents #1)
preložila Kristína Beleščáková.

Translation © 2025 by Kristína Beleščáková

Zodpovedná redaktorka: Zuzana Šmatláková

Jazyková korektúra: Silvia Palušková

Copyright © 2023. BODY CHECK by Teagan Hunter

Slovak edition © 2025 by Vydavateľstvo Zelený Kocúr s.r.o. Šamorín, Slovensko

Webová stránka: zelenykocur.sk

Návrh obálky: Emily Wittig Designs

Grafická úprava: Design Amorandi

Grafická úprava obálky: Zsuzsi Kispál

ISBN 978-80-69010-37-6

EAN 9788069010376

Všetky práva vyhradené. Len pre vaše osobné potešenie. Táto kniha sa nesmie opätovne predávať ani darovať iným osobám. Ak ste si túto knihu nekúpili alebo nebola zakúpená len pre vaše použitie, prosím, vráťte ju a kúpte si vlastnú kópiu. Ďakujeme, že knihu pirátsky nereprodukuje a rešpektujete nespočetné množstvo hodín, ktoré jej autorka venovala.

Táto kniha je fikcia. Mená, postavy, spoločnosti, miesta, udalosti a incidenty sú výplodom autorkinej fantázie alebo sú použité fiktívne. Akákoľvek podobnosť so skutočnými osobami, živými či mŕtvymi, alebo so skutočnými udalosťami, je čisto náhodná.

Nijaká časť tejto knihy sa nesmie reprodukovat' v žiadnej podobe alebo akýmikoľvek elektronickými alebo mechanickými prostriedkami vrátane systémov na uskladnenie dát a vyhľadavanie informácií, s výnimkou použitia krátkych citátov v recenzii knihy. Ak chcete získať povolenie na výňatky častí textu, kontaktujte, prosím, autorku na e-mailovej adrese teagan@teaganhunterwrites.com.

*Túto knihu venujem každej Auden...
Dúfam, že nájdeš svoju vlastnú verziu domova.*

1. Kapitola

HUTCH

Lawson: Neverím, že si sa na nás vykašľal kvôli svadbe, Hutch. Chabý pokus.

Fox: Bola to svadba jeho sestry, ty idiot. Najprv rodina, potom priatelia.

Lawson: NEVLASTNEJ SESTRY.
Nemajú ani spoločnú krv.

Locke: Nechaj ho na pokoji, Lawsy.

Lawson: Čo keby si nechal na pokoji ty mňa, starec.

Locke: Len počkaj, keď budeme späť na ľade.

Lawson: Čo spravíš? Zraziš ma k zemi bokom?

Fox: Lawson, neprovokuj.

Lawson: Choď do riti, Fox.

Hutch: Všetci mi kurevsky leziete na nervy.

Keller: Hej! Ja som predsa nič nepovedal.

Lawson: Ty nikdy nič nepovieš, a to je to isté.

Locke: Netuším, načo som vám vôbec dával svoje číslo.

Lawson: Klub nezadaných Serpents, zlato! Asi preto.

Keller: Sprosté meno.

Fox: Podľa mňa znie fajn.

Locke: To už vôbec nie.

Lawson: Všetkých vás zdolám. Veď uvidíte.

Keller: Vyčerpáš. Všetkých nás vyčerpáš. Ale neboj sa, už to robíš.

Položím svoj mobil späť na bar v letiskovom salóniku, krútiac hlavou nad konverzáciou, ktorú som si práve prečítal. Mobil stále vibruje, ale ja ho ignorujem. Moji spoluhráči sa nikdy neprestanú handrkovať, takže sa už ani nesnažím s nimi držať krok.

Tím, za ktorý som hrával mnohé roky, sa minulý rok rozhodol, že ma nechá na rozširovacom drafte bez ochrany. Ani ma príliš neprekvapilo, keď zaznelo moje meno, ale aj tak z toho zostala horká pachuť v ústach. Klubu v Nashville som dal

všetko, a aj tak ma odstavili na vedľajšiu kolaj. Viem, že počas mojej poslednej sezóny s nimi mi klesli čísla, ale nemyslel som si, že je to až také zlé, aby mi neponúkli ďalšiu zmluvu. Presne to sa však stalo, a teraz s tým musím žiť.

Prehodil som si korčule cez rameno a rozhodol som sa, že to skúsim v klube Seattle Serpents. Bol som prvým hráčom, ktorý s nimi podpísal zmluvu na niekoľko sezón, a tým som spečatil svoj osud s tímom na ďalších šesť rokov... pravdepodobne mojich posledných šesť rokov v lige.

Vedel som, že vybudovať od základu nový tím nebude jednoduché, ale nemyslel som si, že budeme až takí zlí. Jediným svetlým bodom počas sezóny bolo spriatelieť sa s týmito idiotmi, ktorí sa, podľa toho, ako naďalej vibruje môj mobil, ešte stále hašteria.

Naša skupinka vznikla čírou náhodou. Všetci sme poslednými nezadanými chlapmi v tíme a nemáme záujem usadiť sa. V živote by som im to nepovedal – lebo by o tom hovorili až do smrti, hlavne Lawson –, ale som rád, že ich mám. Niekedy sa človek môže cítiť osamelo, hlavne keď ste celý svoj život zasvätili niečomu v nádeji, že vyhráte tú najvyššiu cenu – Stanleyho pohár.

Zdvihnúť ten pohár je moja najvyššia méta a som kvôli tomu schopný obetovať čokoľvek. Preto sa tento rok sústredím výhradne na hokej. Žiadne rozptyľovanie, hlavne keď je v hre pozícia kapitána. Chcem nosiť C na drese skoro tak veľmi, ako chcem vyhrať pohár.

Zachytím známu zvučku Športových novín a letmo pozriem na televízor, ktorý je zavesený v zadnej časti salónika prvej triedy.

„Ďalej si povieme viac o Adamovi Hayesovi, mladej hviezde, ktorá sa zrodila v klube Carolina Comets a ktorá v nastávajúcej sezóne príde ako posila do klubu Seattle Serpents.“

„To nemyslia vážne,“ zastonám a ešte viac sa vnorím do kresla, kým oni stále hovoria. Len pomyslenie na to, že budem v tom istom tíme ako tento blbec, ma úplne rozčuľuje. Už som o tom, samozrejme, vedel, ale to neznamená, že chcem, aby mi to pripomínali. Myslím si, že s bližiacou sa novou sezónou sa snažia zvýšiť záujem a recyklujú staré spravodajstvo.

V Karolíne sme minulý rok párkrát hrali a musím poznamenať, že sú dobrý tím – dokelu, veď práve vyhrali pohár –, ale neexistuje, žeby bol tento fagan dostatočne dobrý, aby nastúpil na miesto toho, čo na konci sezóny odišiel do dôchodku. Áno, už bol starý a pomalý, ale toto decko? Po všetkých tých sračkách, čo som o ňom počul? Že nie je nič iné ako provokatér? Ďakujem, neprosím. Absolútne nemám záujem o opatrovanie detí. Chcem sa sústrediť výhradne na získanie pohára, a nie sa starať o mladého zasrana, ktorý pravdepodobne prinesie tímu viac škody ako úžitku.

„Zdá sa, že nie ste fanúšikom Komét.“

Zdvihnem zrak a zbadám barmana, ktorý na mňa zvedavo hľadí. V jednej ruke má pohár a v druhej handru.

V tichej otázke stiahnem obočie.

Barman kývne smerom k môjmu poháru whisky, ktorý zvieram tak silno, až mi zbeľujú hánky. „Ten pohár stískať veľmi silno, zatiaľ čo zlostne hľadáte na televíziu, tak som predpokladal, že to s tým má niečo spoločné. Mimochodom, ak ten pohár rozbijete, tak ho zaplatíte.“

Predtým ako položím pohár naspäť a posuniem ho k barmanovi, si ho priložím k ústam a dopijem whisky, čo mi ostalo. „Dáte mi ešte jeden?“

Barman zo seba vydá tichý smiech, pravdepodobne ako reakciu na to, že som neodpovedal. „Samozrejme.“

Otočí sa, aby mi nalial ďalšiu whisky s presne dvomi kockami ľadu – ideálne číslo na otvorenie chuti a zároveň nezriedenie chľastu –, a ja sa vrátim späť k televízii.

„Hayes bol súčasťou neuveriteľného príbehu Komét, ktoré v ostatnej sezóne získali Stanleyho pohár.“ Komentátor sa otočí k mužovi vedľa seba. „Čo si myslíš, Jonesy? Pridá do klubu Seattle Serpents niečo, čo nemajú?“

Jonesy sa otrávene zasmieje. „No, Chuck, jeho prítomnosť by im určite neublížila. V tíme majú veľké hviezdy, veď vieš. Nechcem uvádzať nijaké mená, ale oni vedia, o kom hovorím. Nereprezentujú sa tak, ako by mali, takže si myslím, že mladšia krv je presne to, čo potrebujú.“

Od zlosti zaškrípem zubami.

Vyjebaný Jonesy. Nech ide on, Chuck a aj všetci tí debili, čo tam sedia s tými samolúbymi úsmevmi, do piče, ale hlavne Jonesy, pretože viem – viem, že hovorí o mne. Mal som v poslednom čase zlé výsledky? Áno. Toto bola zatiaľ moja najhoršia sezóna v NHL. Znamená to, že to potrebujem mať stále pred nosom, aj keď ešte ani nie je sezóna? Kurva, jasné, že nie.

V ten pravý čas barman predo mňa postaví ďalšiu whisky a ja neváham a hádzem ju do seba.

Použijem dva prsty, aby som pohár okamžite vrátil barmanovi. „Ešte jeden.“

Barman sa pozrie na pohár a potom na mňa s pevne zvráteným obočím. Ja zdvihnem jedno svoje. Vyzývam ho. Nie som opitý – nie som k tomu, kurva, ani len blízko. Mám právo dať si ďalší pohárik, a teraz by som ho skutočne potreboval.

Nakoniec, po niekoľkých sekundách, barman prikývne a otočí sa, aby schmatol fľašu. Posunie mi pohár späť a ja tentoraz pijem pomaly, pričom sa snažím spracovať tie kecys, čo chrlia v televízii.

„Áno, Jonesy, ale aj keď sa to pre nich v minulej sezóne neskončilo dobre, stále majú v tíme vynikajúcich veteránov. A to sa predsa ráta.“

V poriadku. Beriem späť všetky zlé veci, ktoré som o Chuckovi povedal. Môže zostať.

„Áno, ráta, ale len ak sa títo chlapi vzchopia. Ak ich veteráni alebo brankár – finalista Vezina – nerobia to, čo treba na výhru, potom na tom nezáleží, Chuck.“

Áno, choď do prdele, Jonesy.

Môj mobil zabzučí na pulte a ja naň mrknem.

„Fíha, vy skutočne nie ste fanúšikom Komét, však?“

Pozerám sa doprava, odkiaľ ten hlas prišiel. O kúsok ďalej sedí v kresle žena, ktorá vyzerá o pár rokov mladšie ako ja. Zatočí vínom v svojom pohári, zatiaľ čo má druhú ruku prehodenuú cez operadlo a telo natočené ku mne. Jej oči lietajú medzi mojou tvárou a rukou, v ktorej zvieram whisky. Povolím zovretie, pričom mi neunikne, ako sa kútik jej bacuľatých ružových pier skrúti nahor, akoby sa snažila zadržať smiech nad mojou súčasnou nepríjemnou situáciou.

Šiltovku si, pre istotu, stiahnem nižšie do tváre, opriem si predlaktia o bar a odpoviem jej: „K tomuto tímu nemám čo povedať.“

Odfrkne si a zakamufluje to smiechom. Ten bol, na tento tichý bar, príliš hlasný a pritiahol pozornosť niekoľkých ľudí. Ak si to aj všimla, vôbec to nedala najavo.

„Prvý strike,“ zamumle.

„Prosím?“

Vzpriamene sa posadí a vystrčí bradu. „Klamali ste. Zdá sa, že vybuchnete zakaždým, keď niekto spomenie Kométy. To značí, že na tento tím máte vlastný názor, aj keď tvrdíte opak. Takže...“ Pokrčí plecami. „Upozornenie číslo jeden.“

Jasné, že má pravdu, ale skutočne sa mi nepáči, že mi to niekto neustále pripomína. Nechcem o tom hovoriť, ale buď jej to nedochádza, alebo jej to je jedno.

„A počítate skóre, lebo...?“

Pomaly uhne pohľadom od mojich očí, ktoré sú skryté pod šiltovkou, a pozorne si ma premeriava až k nohám prekříženým na barovej stoličke, na ktorej sedím. Jej pohľad nie je do-

tieravý a nepovedal by som, že je vyslovene sexuálneho charakteru, ale je v ňom niečo, čo ma núti vrtieť sa na stoličke. Nevieť tomu prísť na koreň.

Keď jej oči opäť spočinú na mojich, na perách jej pohráva úsmev. Znepokojilo ma to, ale len preto, lebo sa mi páčilo, ako si ma premerala pohľadom. Prisahám, že som cítil, ako sa ma dotýka... a celkom som si to užíval.

„Len tak.“ Zanoťi, pričom stále krúži vínom v pohári a neodvráti odo mňa pohľad.

Prižmúrim oči. „Prvý strike.“

„Prosím?“

„Som si istý, že ste ma počuli.“

„Áno, počula. Len neviem, prečo vy počítate skóre.“

Kútikom úst odvetím: „Len tak.“

Teraz je rad na nej, aby prižmúрила oči, a tá myšlienka v mojom vnútri spôsobí výbuch smiechu. Bolo to nečakané a vzhľadom na to, ako sa jej rozšírili oči, som nebol jediný, koho to prekvapilo.

Kým ju zamestnáva mračenje sa, ja využijem čas na to, aby som si ju dobre prezrel. Jej gaštanovohnedé vlasy sú zopnuté do neupraveného drdola navrchu hlavy. Netuším, či to má tak byť alebo či jej to je jedno. Tak či tak to odráža jej pohodový vzhľad – čierne legíny a príliš veľký, sivý sveter s nápisom *Crazy Cat Lady*¹, ktorý sa jej klže po jednom ramene a odhaľuje bledú pokožku, ktorá vyzerá jemná na dotyk.

Nepatrí sem.

Táto myšlienka mi prebleskne hlavou, kým hodnotím jej vzhľad. Doprdle, sedíme predsa v salóniku prvej triedy. Neexistuje, že je na správnom mieste. Nie v tomto oblečení.

„Páči sa vám, na čo sa pozeráte?“

---

1 *šialená dáma, ktorá zbožňuje mačky, pozn. prekladateľky

Zdvihnem pohľad od jej bielych tenisiek a pozriem sa jej do tváre. Obočie má vysoko zdvihnuté a na perách jej pohráva mierny úškrn.

„Pekné oblečenie,“ poviem jej, keď dvíham pohár k ústam. Odpijem si, pričom si vychutnám tú horkú chuť v ústach.

Kurva. Na upokojenie nervov pred letom nie je nič lepšie ako pohárik dobrej whisky. Jeden by si myslel, že profesionálny hráč hokeja, ktorý po väčšinu roka lieta, zvláda lety ľavou zadnou, ale nie je to tak. Neznášam byť zatvorený v lietadle, pretože nemám pod kontrolou, čo sa stane. Ak sa mi niečo páči, tak je to mať veci pod kontrolou.

„Ďakujem!“ odsekne s predstieranou radosťou. „Vybrala som si ho sama.“

Nepáči sa mi, ako mi pri jej sarkazme trhá perami. Ešte viac mi je nepríjemné, ako sa mi triasla ruka, keď som na bar pokladal prázdny pohár.

„Nemáte rád lietanie?“ háda. Očividne sa chce rozprávať, a je jej úplne jedno, že ja nie.

„Áno.“ Vyslovím to rázne a dúfam, že jej dôjde, že nemám na rozhovory náladu.

Nedošlo jej to.

„Vedeli ste, že si alkoholom môžete zhoršiť úzkosť z lietania?“

Vrhnem na ňu pohľad. Nepozerá sa mojim smerom. Pozornosť venuje drinku, ktorý má pred sebou. „To slovo používate každý deň?“

„Čože?“

„Zhoršiť. Pýtal som sa, či to slovo používate každý deň.“

Zachichoce sa. „Nie. Len mám sprostý zvyk používať tieto slová, keď si trochu vypijem.“ Schuti sa napije bieleho vína. „Mám fóbiu z lietania,“ povie a položí prázdny pohár na barový pult, keď sa z reproduktorov ozve: „*Nástup pre let č. 1027*“

do Seattlu sa začne o päť minút. Dostavte sa, prosím, k odletovej bráne.“

Siahnem do vrečka a vytiahnem peňaženku. Vyberiem z nej dve dvadsaťdolarové bankovky, položím ich na pult a kývnem na barmana, ktorý počas celej hodiny udržoval môj pohár plný.

„Viete,“ poviem a staviam sa na nohy. Otočí sa ku mne a to prekliate obočie má opäť vysoko zdvihnuté. „Alkoholom si môžete zhoršiť fóbiu z lietania.“

Jej pery sa zvlνια do veselého úsmevu. „Skutočne?“

„Áno. Mám to z prvej ruky od jednej dámy so svetrom *Crazy Cat Lady*, ktorú som stretol v letiskovom salóniku.“

„Zdá sa, že je inteligentná.“

„Zdá sa, že je opitá.“

„Pripitá,“ odpovie. „Ale len trochu.“

Na to, aby som sa s ňou hádal, ju až tak dobre nepoznám, a nechám to tak. Namiesto toho schmatnem zo zeme svoj ruksak, ktorý bol hneď vedľa mojej stoličky.

„Želám vám príjemný let, pán Umrnčaný,“ zamumle, keď prechádzam okolo.

Zasmejem sa a krútim hlavou, keď prechádzam zo salónika k odletovej bráne. Má pravdu – dnes som skutočne podráždený a je to preto, lebo som posledné dva týždne musel stráviť so svojou rodinou, ktorá vie byť aj príjemná... ale tento posledný výlet? Bolo to celé jedna veľká katastrofa, keďže to bola svadba mojej zlomyseľnej nevlastnej sestry. Vydala sa za niekoho, kto je rovnaký ako ona, ale v mužskej verzii, čo znamená, že tieto dlhé dva týždne boli plné drámy. Svadbu odvolali hneď trikrát, a to aj v *deň svadby*, presne tridsať minút pred tým, ako mala nevesta kráčať k oltáru. Dôvod? Vôbec sa jej nepáčili fotky prvého pohľadu – aj keď, kurva, ani len netuším, čo to znamená.

Práve keď sa spamätávam z toho do neba volajúceho chaosu, tak mi v telke pripomenú, že keď si o dva týždne obujem kor-

čule, budem mať nového spoluhráča, ktorého by som najradšej nemal. Jasný, že som podráždený, a je mi úplne jedno, že si nejaká ženská z letiskového salónika o mne myslí, že som kretén.

K odletovej bráne sa dostavím, práve keď vyhlásia, že môžu nastupovať pasažieri prvej triedy. Pracovník letiska mi oskenuje palubný lístok, a ako tak kráčam do lietadla cez úzku rampu, ktorá veľmi smrdí, myslím na to, ako nechcem, aby vedľa mňa niekto sedel, aj keď viem, že to tak nebude. Naozaj by som vedľa seba najradšej nikoho nemal, ale keďže tento let neponúkal možnosť kúpy miestenky bez suseda, počas celej cesty domov sa budem snažiť vyhnúť sa konverzácii.

Z ruksaku si vytiahnem tablet, na uši si nasadím slúchadlá – aby si náhodou môj spoluprísediaci nemyslel, že sa chcem rozprávať – a zapnem Netflix. Napojím sa na Wi-Fi v lietadle a načítam, už po ôsmykrát, film Community. Zaborím sa do svojho sedadla a odvrátim tvár od uličky, aby som s nikým nenadviazal očný kontakt. Za celý tento výlet ma ešte nikto nespoznal, a bol by som rád, keby to tak aj ostalo.

Stíšim hlasitosť, aby som počul všetky oznamy, ale je to len to, čo zvyčajne: tento let je plný a cestujúci nemajú zbytočne prepĺňať úložný priestor a urýchlene si majú nájsť svoje miesta.

„Poprosím o chvíľu pozornosti: hľadáme Auden Sinclairovú. Auden Sinclairová, ste tu?“

Letuška dvakrát zopakuje meno, potom pokrčí plecami a oznámi, že zatvárajú dvere, aby sme mohli vzlietnuť.

„Počkajte! Počkajte! Už som tu!“

V lietadle sedím celkom vpredu a aj cez slúchadlá začujem z uličky ten hlas. Je ženský, takže predpokladám, že je to Auden Sinclairová, na ktorú čakáme. V hlase jej počuť paniku, a ani sa jej nečudujem. Tiež by som sa cítil ako debil, keby na mňa muselo čakať celé lietadlo.

„Už som tu!“ zopakuje, pričom je počuť ozvenu jej krokov.
 „Už som tu. Prepáčte, musela som ísť na malú.“

Letuška jej venuje strohý úsmev. „To je v poriadku. Nabudúce môžete použiť toalety, ktoré máme k dispozícii na palube.“

„Jasné, ale tieto vécka sú hrozne malé a prisahám, že niekto sa vždy musí ísť vysr...“ „Zdravím vás, priatelia. Som kapitán Archer a dnes budem vaším...“

Aspoňže kapitán tú ženskú stopol. Nechce sa mi počúvať jej výhovorky. Chcem, aby toto lietadlo konečne vzlietlo.

Chvíľu nato na mňa dopadne tieň a otvorí sa úložný priestor presne nad mojou hlavou. *Kurva*, zahreším si pre seba. Musí byť táto osoba, čo prišla neskoro, mojím susedom? Zdá sa, že tento výlet sa mi naozaj darí.

Ako si sadá vedľa mňa, kabelkou vrazí do podnosu, ale zdá sa, že jej to je jedno. Potom si ju položí na podnos a začne sa v nej hrabať. Do nosa mi udrie známa vôňa. Neviem ju presne zaradiť, ale prisahám, že som ju v poslednom čase cítil. Možno to bolo aj dnes. Pripomína mi to –

„Och, pozrime sa, koho to tu máme. Zdravím, pán Umrnčaný!“

Otočím sa za veselým hlasom, ktorý ku mne prichádza zľava.

Je to ona. Tá ženská z letiskového salónika. Vyškiera sa na mňa, ako keby sme boli starí známi, akoby sa už nemohla dočkať, ako ma bude otravovať počas celého letu – a že si to teda užije.

V kabelke nadmernej veľkosti hrabe rukou a vytiahne balík čipsov. Postrčí tieto zapáchajúce veci mne rovno pod nos, pričom balíkom zatrepe, čo ešte umocní ten smrad pripomínajúci nohy.

„Ponúknete sa?“

Chcel som prevrátiť oči alebo sa uškrnúť, lebo čo si to, dopekla, myslíš? Z môjho správania v salóniku jej pravdepodobne

nedošlo, že nemám náladu na rozhovor. A keď som nemal náladu tam, tu ju nemám už duplom.

Nič z toho som však nepovedal. Ani som neprevrátil oči, ani som sa na ňu neuškrnul. Odpoveďou na jej otázku bolo moje pokrútenie hlavou.

„To by neostalo vám.“

Pokrčí plecami, vezme balík naspäť a strčí si do úst niekoľko čipsov. Aj napriek slúchadlám je to chrupčanie na nevydržanie.

Doprdele. Toto bude skutočne dlhý let.